

От Венеция с любов

Розана Лей

От автора на бестселъра
„Вила в Сицилия“

ГЛАВА 1

Джоана

Лондон

Джоана почти не забеляза как влакът потегли от гара Ватерло. Вероятно беше изпаднала в шок – ако „шок“ беше правилната дума за това, което изпитваше. Още в мига, в който претъпи прага на викторианската им къща в Крауч Енд, ѝ бе станало ясно, че нещо не е наред. Долавяше се във въздуха, сякаш я причакваше, и макар да беше едва четири следобед, Мартин си беше у дома.

– Искаш ли чаша чай? – беше попитал той от кухнята. Гласът му също бе прозвучал по-различно от обикновено, при това не в положителен смисъл.

А Джоана усети първите тръпки на лошото предчувствие.

Сега, седнала в купето на влака, издаде тих звук, подобен на задавено ридание, при което мъжът срещу нея леко се дръпна. Джоана не можеше да го вини. На кого му трябва изпаднала в истерия жена на отсрещната седалка в купето, когато иска само да седне и да си прочете вечерния вестник на спокойствие.

– Или питие? – беше подвикнал Мартин. Което беше още по-притеснително.

Джоана бе оставила чантата си в коридора.

– Не е ли малко рано? – попита тогава. Той се показа на вратата на кухнята, а тя забеляза изражението му; долови уклончивия поглед на бледосините му очи, намек за гузна съвест или съжаление и...

През прозореца на влака наблюдаваше минаващите покрай тях високи офисни сгради и кранове. Още строежи, вечните строежи. Там, където отиваше, нямаше да има високи сгради и жилищни блокове. Там, където отиваше, я чакаха зелени ливади с пасящи овчици и отровнажълта рапица, опасани с храсти черна трънка.

– Трябва да ти кажа нещо, Джо – каза Мартин.

Тя пое дълбоко дъх и го задържа.

– Слушам те.

Бяха женени от десет години. Нямаха деца заради кариерата на Джоана като журналистка на свободна практика, заради приказките на Мартин, че трябва да почакаат още, и заради... просто не се беше случило. Живееха заедно в тази малка къща, част от цяла редица къщи, долепени стена до стена. Бяха я купили преди огромния скок на цените на жилищата и бяха достатъчно щастливи. Нали? А и какво означава това „достатъчно щастливи“, зачуди се тя. Определено звучеше сякаш нещо липсва.

Докато влакът навлизаше в Клапъм Джанкшън, се заредиха още къщи, както и още дървета, вече нашарени в червените и жълти багри на ранната есен. Джоана подсмръкна шумно, а мъжът срещу нея ѝ хвърли бърз поглед над вестника. Вероятно проверяваше дали още държи фронта. Държеше го – на косъм.

– Работата е там, че... Виждам се с друга жена – каза ѝ Мартин.

Джоана се вторачи в него в очакване на още подробности, в очакване това – тази единствена частичка от информацията, която действително имаше значение – да проникне в съзнанието ѝ.

– Чувствам се ужасно – продължи той. С познат жест прокара пръсти през светлата си коса. – Много виновен. Много ядосан на себе си. Не мога да спя, представа си нямаш.

Какво, трябваше да му съчувства ли? Гневът я заля като отпушен бент.

– Защо? – успя да промълви. Не му ли беше достатъчна, това ли беше? Не я ли обичаше вече? Само че думата изплува странно лишена от всякаква емоция. Беше прав – тя си нямаше никаква представа.

– Не можах да се сдържа – измънка той. – Тя просто беше там, нахвърли ми се, а ти...

Аха, помисли си тя. Ето нà. Атакуваща защита. Тя (която и да беше) се нахвърлила върху Мартин, горкичкото беззащитно агънце Мартин, докато Джоана... Джоана беше вечно заета, вечно уморена, вечно твърде далеч, за да му даде това, което иска. А той беше мъж, нали така? Можеше ли да го вини, че се е поддал?

Джоана можеше.

– Коя е? – От сега нататък едва ли щеше да е в състояние да задава по-дълги въпроси.

Той пристъпи към нея, а тя направи крачка назад. Танцът на предателството, както се улови, че си мисли.

– Стигна до точката на кипене. – Мартин отговаряше на някакъв друг въпрос. – О, боже, сега, когато Брайън...

– Хилари – досети се Джоана. Мислите ѝ се върнаха към онази ужасна вечеря с колегата на Мартин – Брайън, и неговата съпруга Хилари, чийто гърлен глас ѝ скъсваше нервите. А сега вече разбираше защо. – Господи, Мартин!

Той изглеждаше обиден. Само Мартин може да изглежда обиден в подобен момент, помисли си тя.

– Брайън е разбрал – каза.

Коего обясняваше защо Мартин беше решил да признае пред Джоана. Тя се извърна, защото не можеше да го гледа повече.

– Ти си абсолютно нищожество – каза.

– Джо...

Влакът не спря в Уимбълдън. Мъжът насреща сърбаше от кафето си, когато телефонът му зазвъня шумно, но тя не му направи забележка, въпреки че седяха в зона, където трябваше да ограничат използването на мобилни устройства. Усети

непролетите сълзи, заседнали в гърлото ѝ, и ги преглътна. Не можеше да заплаче. Поне не още.

– Откога? – попита тя. Гласът ѝ беше ясен и силен, въпреки че отвътре се тресеше неистово.

– Съвсем отскоро. – При тези думи отклони поглед, след което отново я погледна в очите и на нея ѝ стана ясно, че лъже. – Казах ти, просто се случи, а сега...

– Сега? – Какво искаше да каже? Напускаше ли я? Тя самата искаше ли той да си тръгне?

Той я стисна за ръката.

– Признай, Джо. От известно време ние с теб... Трябва да погледнем истината в очите. Може би просто сме се отчуждили един от друг.

Тя се отскубна от ръцете му. Тези думи я жегнаха. Беше прав, от известно време се бяха отчуждили. Но чак толкова ли?

Когато влакът мина през Уейбридж и спря в Уокинг, дърветата бяха по-кичести, макар някои от листата вече да падаха, а кестените на земята се гушеха в зелените си бодливи палтенца. Джоана погледна часовника си. Бяха пътували по-малко от половин час. На платформата тук беше по-оживено, а кафенето беше пълно. Мъжът насреща приключи телефонния си разговор, а когато мина количката със закуските, той поръча пакет хрупки, но с такъв властен тон, че на Джоана ѝ се прииска да беше седнала другаде. Никога не бе приемала добре авторитетите, поне така твърдеше Мартин.

Но Мартин беше прав по отношение на отчуждаването им. Не беше ли си мислила и тя същото в редките моменти, когато не преследваше някоя история, не говореше с хората за някоя история или не пишеше статия? Беше късметлийка, че имаше работа, а Тоби, нейният редактор, който през годините стана и близък приятел, понякога ѝ го напомняше, но с леко намигване, така че да не се налага тя да го приема твърде насериозно. Работата ли ѝ бе отнела Мартин? Или бе виновна самата Джоана – задето не отделяше на съпруга си вниманието, от което той имаше нужда?

Тя изсумтя шумно – сякаш това можеше да оправдае поведението му, за бога! – а мъжът насреща я изгледа продължително

с тъмнокафявите си очи и отвори пакетчето с хрупките. Хруп. Шуш. Хруп. Тя извърна поглед.

Мартин обаче беше прав, макар никои от двамата да не го бе признавал открито до този момент. Пomeжду им имаше дистанция – по-голяма, отколкото би трябвало да има в една женена двойка. Тя дори бе обмисляла да се застоява повече въкъщи – беше споделила и с Тоби. Почти беше решила да започне работа от въкъщи за някое списание или вестник, което щеше да ѝ осигури и по-голяма финансова стабилност. В крайна сметка, ако можеше да получава повече, може би щеше да е в състояние да изпраща някаква част на майка си и на Хариет, за да им помага с фермата. Това щеше да ѝ даде повече време, което да посвети на брака си, и двамата с Мартин отново щяха да се сближат.

О, определено беше забелязала дистанцията. С Мартин отдавна вече не бяха в онзи първи вълнуващ етап на трепети в романтичната връзка. Кога обаче бяха спрели да обсъждат всичко? Кога бяха спрели да споделят мечтите си? Дори не можеше да си спомни.

Така че да, вероятно тя самата носеше някаква вина. И все пак се засегна. Защото, докато тя бе обмисляла някакъв вариант да спаси брака си, Мартин се беше заел да го разбие на парченца.

– Какво искаш да правим, Мартин? – попита го.

– Ти решаваш – отговори ѝ той.

Нима? Гледаха се втренчено. Задънена улица, мислеше си тя. Ръцете му върху тялото на Хилари. Нейните длани върху неговите. Догади ѝ се.

– Спряхте ли да се виждате?

Той отклони поглед и го върна върху нейния за пореден път.

– Да – каза. – Не искам двамата с теб да се разделяме. Съжалявам, Джо.

– Може би е трябвало да мислиш за това по-рано.

Щом Брайън беше наясно, най-вероятно и половината фирма, в която Мартин работеше като акаунт мениджър, знаеше за това. Мартин беше признал пред Джоана само за да избегне риска тя да разбере от друг.

От тази осъзната истина щеше да ѝ се пръсне главата. Ето какво се случваше с брака ѝ. Едно клише. Така стояха нещата. Дистанцията между Джоана и Мартин се беше разраснала, защото някой се бе вмъкнал помежду им. А Джоана дори не бе подозирала.

Сега вдигна поглед към куфара върху рафта в купето. Беше събрала багажа си набързо, без да влага много мисъл, в онзи момент искаше само да се махне. Единствено това се сети да направи. Само действието можеше да я накара да спре да мисли, да чувства. Можеше чисто и просто да излезе през вратата, но в нея се задейства нещо на практично, инстинктивно ниво. Беше есен. Може би щеше да се наложи да отсъства известно време. Имаше нужда от различни дрехи, от нещо топло.

– Джо... – Беше я последвал до спалнята им с разперени ръце. – Нали няма да ме напуснеш?

– Трябва ми време да помисля – отвърна тя. Погледна към леглото, после към Мартин.

– Не – обади се той. – Разбира се, че не. Не и тук. – Отново понечи да се приближи към нея, протегна ръце, търсейки някаква мигновена прошка може би. Е, мигновената прошка не растеше по дърветата.

– Не ме докосвай – предупреди го тя.

– Но къде ще отидеш? – Беше облечен в жълтата си риза, която според нея никак не прилягаше на годините му. А и не беше достатъчно мъжествен точно за този нюанс.

– Още не знам.

– Но ще се върнеш?

Тя го стрелна с поглед. Наистина ли искаше тя да се върне?

– Трябва да премисля нещата – повтори. Накъде да поемат оттук насетне например. Чувстваше се така крехка, че можеше да се натроши на спретнати малки кубчета. А Мартин... Мартин внезапно ѝ се стори ужасно безпомощен.

Вече пътуваха през провинцията. Небето беше хладносиво с онзи розовеникав нюанс на есента. Идваха и отминаваха полета, парк със слънчеви панели, петнисти кафяви крави. Високите ридове покрай железопътната линия бяха отрупани с папрат, а отвъд тях тук-там се мяркаха ферми, още полета, по някой трактор, по някоя овца.